

at der skal gives Meddelelse til Kauti-
onisterne, hvis Rente eller Afdrag udebliver
til Forfaldstid. Jeg omtaler dette lille
Ændringsforslag, fordi der ogsaa i For-
retningsverdenen er rejst Kritik mod denne
Bestemmelse, idet man mener, den er saa
inderlig overflødig. Jeg vil kun sige derom,
at den burde være overflødig, men den er
det ikke. Man ved Tilfælde, hvor det vir-
kelig er forekommet, at Folk, der for en
Snes Aar siden har kautioneret for et Be-
løb, som efter Obligationens Indhold for-
længst skulde være afdraget, har opdaget,
at de endnu stod som Kautionister for en
stor Del af Gælden. Hvis Lovgivnings-
magten kunde bidrage til at regulere dette
Forhold, tror jeg derfor, det vilde være
godt, og jeg anbefaler at stemme for dette
Ændringsforslag.

Jeg vil gerne henlede den højtærede Mi-
nisters Opmærksomhed paa Banklovsfor-
slags § 4, 8de Stykke. Det siges her:
„Til Reservefonden skal endvidere henlæg-
ges, hvad der igennem Udbydelse af Akt-
tier eller Andele til Overkurs er indvun-
det efter Fradrag af de med Udby-
delsen forbundne Omkostninger.“ Jeg
gaar ud fra, at denne Bestemmelse
kun er beregnet paa det Forhold, at
Bankerne sælger deres egne Aktier til
Overkurs. Men Spørgsmaalet er, om Be-
stemmelsen ikke kan anvendes paa Emis-
sioner, altsaa i Tilfælde, hvor Bankerne
har overtaget og sælger andre Selskabers
Aktier. Jeg henstiller til den højtærede
Minister, om det ikke kunde være paa
sin Plads ved 3die Behandling at indsætte
Ordet „egne“ i 2den Linie foran Ordene
„Aktier eller Andele“. Jeg tror, at en-
hver Misforstaaelse efter denne Tilføjelse
vilde være udelukket.

Jeg vender mig nu til Forslaget om
en Maksimal-Indlaansrente, hvilket Forslag
jo navnlig har været Genstand for Kritik.
Jeg gør det, dels fordi jeg har været med-
virkende ved Forslagets Opstilling, dels
fordi min Stilling til Forslaget har været
Genstand for Kritik. Jeg ønsker allerførst,
saa skarpt som det overhovedet er mig
muligt, at betone, at jeg ikke har næret
noget som helst Ønske om Indførelse af
en Maksimal-Indlaansrente. Jeg har ment,
at Forholdenes naturlige Udvikling her
burde være den afgørende, og jeg har
ment, at dette Spørgsmaal ikke burde blæn-
des sammen med Spørgsmaalet om, hvor-
vidt der skulde gives Stempelfrihed for
Spareindskud baade i Banker og Spare-
kasser. Dette er min principale Stilling,
men min nuværende Stilling er dikteret

af den Omstændighed, at Forholdene her
i Danmark i 30 Aar eller mere har ligget
saaledes, at disse Spørgsmaal er blevet
blandet sammen, og endvidere af, at der
ogsaa i det Udvalg, der nu har afgivet
Betænkning, har været saa stor Menings-
forskel paa dette Omraade, at det kunde
være tvivlsomt, om den ene eller den an-
den Retning sejrede ved Afstemningen i
denne Sal. Det forekommer mig, at Sagen
er alt for vigtig til, at dens Afgørelse skulde
være afhængig af, om der tilfældigvis blev
et Par Stemmer mere eller mindre for det
ene eller det andet Standpunkt. Jeg vil
nødig give Anledning til en Diskussion om
dette Spørgsmaal og skal derfor med Flid
undgaa at omtale Stillingen indenfor Ud-
valget og de enkelte Udvalgsmedlemmers
Opfattelse. Jeg skal i Stedet for pege paa,
hvad Bank- og Sparekassekommissionen
har sagt, idet dens Mindretal og Flertal i
Virkeligheden er Udtryk for den Stemning,
der hersker ude i Befolkningen og i denne
Sal. Kommissionen har udtalt sig om en
høj Indlaansrente — det findes i Tillæg A.
til Rigsdagstidenden for 1912—13 Sp. 2770
— 71 —, og jeg beder Formanden tillade mig
at oplæse et ganske kort Stykke af denne
Udtalelse. Hele Kommissionen siger: „Dette
Forhold“, det Forhold, der er Tale om, er
Størrelsen af Indlaansrenten, som hidtil
har været overladt til de enkelte Institut-
ters Selvbestemmelse, og herom siger man
altsaa: „Dette Forhold har medført en
Kappestrid mellem Sparekasser indbyrdes
og Banker indbyrdes og mellem disse
tvende Arter af Pengeinstitutter overfor
hinanden, en Kappestrid, der er gaaet ud
paa ved at sætte Indlaansrenten op saa
højt som muligt — og ofte langt ud over
det rimeliges Grænser — at drage saa
store Sparekapitaler til sig som gør ligt.
Den ved denne Kappestrid kunstigt skabte
Forhøjelse af Indlaansrenten har ikke blot
foraarsaget en uheldig Uro og Usikkerhed,
men tillige medført, at de paagældende
Institutter have været nødsagede til, for at
tilvejebringe et passende Overskud til
deres Aktionærer eller Garanter; dels at
indlade sig paa hasarderede Spekulationer,
der maatte siges at ligge udenfor deres
naturlige Virkeomraade, dels at sætte Ren-
ten for saadanne Udlaan, som netop
maatte siges at falde ind under vedkom-
mende Instituts naturlige Virkeomraade, op
over det normale; dette sidste Forhold har
bevirket, at ikke alle Sparekasser fuldt ud
har opfyldt den dem gennem Sparekasse-
væsenets Udvikling her i Landet tillagte
Opgave: at yde Laan mod en billig Rente,